

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Rutsche v právní věci žalobce: **J. T.,** zastoupený Mgr. Lucií Brusovou, advokátkou se sídlem Masná 8, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě na ochranu před nečinností správního orgánu a o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2011, č.j. 10 A 220/2010 – 174,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze. Výrokem I. městský soud zamítnul žalobu s návrhem, aby žalovanému byla uložena povinnost, aby rozhodl o žádosti žalobce o řádné úřední přidělení rodného čísla občana ČR ze dne 5. 5. 2010, vedené u žalovaného pod č.j. MV-48165-2/SC-2010. Výrokem II. odmítnul žalobu s návrhem, aby žalovanému bylo zakázáno, aby pokračoval v porušování práv žalobce uváděním nesprávného a nezákonného tvaru rodného čísla žalobce ve státem vedených registrech s koncovkou 225 a aby mu bylo přikázáno, aby obnovil stav před nezákonným zásahem a nadále uváděl ve státem vedených registrech rodné číslo žalobce ve správném tvaru X.

Pokud jde o výrok I., městský soud jej odůvodnil v podstatě tím, že s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů,

dovodil, že o přidělení i změně rodného čísla se rozhoduje v zásadě z moci úřední. Vzhledem k tomu nemohlo být dle městského soudu podáním žalobce ze dne 5. 5. 2010 zahájeno správní řízení, v němž by byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí. Jednalo se toliko o podnět, aby žalovaný z moci úřední žalobci rodné číslo přidělil. V návaznosti na to městský soud uzavřel, že soudům ve správním soudnictví nenáleží ukládat správním orgánům povinnost, aby zahájily správní řízení, které může být zahájeno pouze z moci úřední, a nenáleží jim ani přezkoumávat důvody, pro které správní orgány správní řízení z moci úřední nezahájily. Pokud tedy žalovaný reagoval na podání žalobce ze dne 5. 5. 2010 neformálním dopisem a nikoliv rozhodnutím ve správním řízení, postupoval dle městského soudu správně a nemůže být nečinným ve smyslu § 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Pokud jde o výrok II., městský soud nejprve odkázal na znění § 84 odst. 1 s. ř. s., podle něhož musí být žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce o nezákonném zásahu dozvěděl, nejpozději pak do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Z obsahu správního spisu i z obsahu samotné žaloby městský soud naznal, že žalobce se o skutečnostech, v nichž spatřuje nezákonný zásah, dozvěděl již v roce 2003. Protože žalobu podal dne 14. 7. 2010, shledal ji městský soud opožděnou.

Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť s uvedenými závěry městského soudu nesouhlasil.

Ohledně obrany proti nečinnosti žalovaného uvedl, že ten je v současné době jediným orgánem pověřeným správou registru rodných čísel a v souladu se zásadou dobré správy tak zodpovídá za to, aby tento registr byl veden řádně a nenacházely se v něm žádné rozpory či nesrovnalosti. Žalovaný je tak jediným správním orgánem, na který se může ohledně svého rodného čísla obrátit a žádat o sjednání nápravy, tedy o přidělení řádného rodného čísla občana České republiky.

Stěžovatel za tím účelem učinil u žalovaného žádost, přičemž řízení o ní upravuje ustanovení § 44 a násl. správního řádu. O této jeho žádosti byl žalovaný povinen rozhodnout, což neučinil. Sdělení žalovaného ze dne 9. 6. 2010 nelze za vyřízení žádosti považovat, jelikož žalovaný se k argumentům žalobce vůbec nevyjádřil, pouze odkázal na svá dřívější tvrzení. Žalovaný měl podání posuzovat nikoliv podle názvu, ale podle jeho obsahu. Z toho důvodu bylo jeho povinností zahájit správní řízení a v něm hledat řešení pro vzniklou situaci. Žádné správní řízení však neproběhlo, žalovaný odmítá se žalobcem komunikovat a brání mu tak v přístupu k právu.

Ohledně obrany proti nezákonnému zásahu žalovaného vyjádřil stěžovatel domněnku, že lhůty uvedené v § 84 s. ř. s. nelze aplikovat v případě, kdy nezákonný zásah správního orgánu neustále trvá, což je právě jeho případ. V důsledku jednání žalovaného je znovu a znovu vystavován zásahům do svých práv ze strany orgánů státní správy, které vycházejí z registru vedeného žalovaným. Proti těmto zásahům je nucen bránit se samostatnými právními prostředky.

Kromě toho dle stěžovatele je v přezkoumávané věci nutno počítat subjektivní dvouměsíční lhůtu až ode dne 9. 6. 2010, kdy mu byl doručen přípis žalovaného, z něhož se dozvěděl, že se žalovaný nehodlá jeho žádostí o přidělení rodného čísla ze dne 5. 5. 2010 zabývat. Právě do této žádosti totiž stěžovatel vkládal naději, že by v jeho kauze mohl nastat zvrat. Pokud městský soud za počátek běhu lhůt dle § 84 s. ř. s. automaticky určil období roku 2003, nepřiměřeně zasáhl do ústavních práv stěžovatele, neboť v důsledku závěru o opožděnosti žaloby se nezabýval vůbec meritem věci. V souvislosti s tím poukázal stěžovatel na judikaturu Ústavního soudu, podle níž může být v některých případech interpretace právních předpisů obecnými soudy natolik extenzivní, že je způsobilá zasáhnout do ústavně garantovaných práv a tím dojde k porušení čl. 4 odst. 4 Listiny, který ukládá orgánům aplikujícím právo šetřit podstatu a smysl základních práv.

Městský soud dle názoru stěžovatele v soudním řízení nepřihlédl k jím předkládaným argumentům, zejména k podání předloženému při soudním jednání dne 4. 10. 2011, v němž vyvrátil veškerá tvrzení žalovaného, neboť vypracoval přehled veškerých právních předpisů upravujících v tom kterém rozhodném období problematiku přidělování rodných čísel. Stěžovatel se ohradil také proti některým formulacím z odůvodnění napadeného rozsudku, z nichž dle jeho názoru vyplývá, že městský soud měl bez toho, že by provedl podrobnější dokazování, na věc jasný názor, který nehodlal měnit.

Rozsudek městského soudu, který jednak nesprávně odmítl žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu jako opožděnou a nerespektoval zásadu volného hodnocení důkazů a nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, shledal stěžovatel nezákonným, v čemž spatřoval kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V tom, že se městský soud nezabýval jeho argumenty a nezmínil je ani v odůvodnění svého rozhodnutí, pak stěžovatel spatřoval nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tedy kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížností napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s rozsudkem městského soudu. Za nepochybné považoval, že ve správním soudnictví se nelze domáhat ochrany proti nečinnosti správního orgánu v případě, kdy právní předpisy nezakládají povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí ve věci samé, jak je tomu v posuzované věci. Zároveň se nelze žalobou proti nečinnosti domáhat zahájení správního řízení, ale jen toho, aby správní orgán vydal rozhodnutí v řízení již zahájeném. Zdůraznil, že o přidělení i změně rodného čísla se rozhoduje z moci úřední. Podáním stěžovatele ze dne 5. 5. 2010 tak k zahájení správního řízení nedošlo. Důvody, proto které správní řízení z moci úřední na základě uvedeného podnětu nezahájil, žalovaný stěžovatelovi řádně sdělil. Souhlasil také s právním názorem městského soudu ohledně opožděnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem. V ostatním odkázal na svá předchozí vyjádření v řízení učiněná, zejména na vyjádření k žalobě. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k následujícím skutkovým a právním zjištěním a závěrům.

Z logiky věci se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu. Tu spatřoval stěžovatel v tom, že se městský soud nezabýval jeho argumenty a nezmínil je ani v odůvodnění svého rozhodnutí.

Závěry městského soudu by mohly být teoreticky nepřezkoumatelné z důvodu jejich nesrozumitelnosti nebo pro nedostatek důvodů [srovnej § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Stěžovatel sice výslovně nespecifikoval, o který z uvedených případů nepřezkoumatelnosti by se mělo jednat (byť v souvislosti s námitkou nepřezkoumatelnosí zmínil i nesrozumitelnost rozhodnutí), ale protože k případné existenci nepřezkoumatelnosti rozhodnutí je soud ve správním soudnictví povinen přihlédnout i z moci úřední, nepřičítá Nejvyšší správní soud tuto nekonkrétnost tvrzení stěžovateli k tíži. Souhlasit s ní však nemůže.

Nesrozumitelným se rozumí rozhodnutí, které z hlediska větného, významového či logického nedává smysl, například pro zjevný rozpor mezi výrokem a odůvodněním, pro nesmyslné větné vazby, vyjádření či argumenty soudu. Takovou vadou závěry městského soudu ohledně dané problematiky evidentně netrpí, rozhodnutí je v celém rozsahu pochopitelné a srozumitelné.

Neobstojí ani námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Městský soud své skutkové i právní závěry odůvodnil způsobem, který Nejvyšší správní soud již shora popsal a který zcela dostačuje a umožňuje přezkum jejich zákonnosti a správnosti.

Nejvyššímu správnímu soudu tedy nic nebránilo přezkoumat napadený rozsudek městského soudu z pohledu druhé stížní námitky zpochybňující správnost právních závěrů.

Nejprve se věnoval žalobě proti nečinnosti žalovaného, kterou městský soud zamítl z důvodů shora uvedených. A nutno konstatovat, že se s argumentací městského soudu ztotožnil. Za zcela správný považuje v prvé řadě jeho závěr, že jak správní řízení o přidělení rodného čísla [§ 16 písm. a), b), c) a d) zákona o evidenci obyvatel], tak správní řízení o změně rodného čísla (§ 17 odst. 2 téhož zákona), jsou řízení, která žalovaný zahajuje výlučně z moci úřední (viz ustanovení § 17a odst. 1 citovaného zákona).

Pokud jde o navazující závěry městského soudu týkající se ochrany proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 s. ř. s. ohledně řízení, která správní orgán může zahájit toliko z moci úřední, jsou v souladu s předchozí judikaturou Nejvyššího správního soudu, například s rozsudkem ze dne 26. 6. 2007, č. j. 4 Ans 10/2006 - 59, či rozsudkem ze dne 30. 8. 2007, č. j. 4 Ans 6/2006 - 162; dostupné na www.nssoud.cz. Zejména však Nejvyšší správní soud odkazuje na právní závěry obsažené v jeho rozsudku ze dne 8. 7. 2009, č. j. 3 Ans 1/2009 - 58, dostupném tamtéž, a to zejména proto, že dané rozhodnutí řeší

problematiku ochrany proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. již na půdorysu nového správního řádu z roku 2004.

Z odůvodnění shora posledně citovaného rozsudku považuje Nejvyšší správní soud za vhodné ocitovat následující:

„Nejvyšší správní soud ovšem nesdílí ani názor stěžovatele na výklad ustanovení § 79 odst. 1 s. ř. s. Důvodová zpráva k návrhu zákona k tomuto ustanovení uvádí, že dosavadní platná právní úprava správního soudnictví citelně postrádá možnost fyzických a právnických osob dovolat se soudní ochrany v případech, kdy ve správním řízení dochází k průtahům a správní orgán neplní povinnost vydat v zákonem stanovených lhůtách rozhodnutí. Zjevným účelem nové právní úpravy tedy bylo poskytnout ochranu účastníkům správních řízení (ať již zahájených na základě žádosti či správním orgánem z úřední povinnosti) a tomuto také odpovídá jak konkrétní text předmětného ustanovení, tak i následná úprava lhůt pro podání žaloby. Z ustanovení samotného ani ze souvisejících ustanovení správního řádu však nelze nikterak dovodit, že by se v rámci ochrany proti nečinnosti mohla domáhat vydání rozhodnutí fyzická nebo právnická osoba v těch případech, kdy žádné správní řízení neběží, přičemž ona sama není s to svým úkonem takové správní řízení vyvolat a k jeho zahájení může dát pouze podnět.

..... Správní řád pak pamatuje i na situace, kdy je možno správní řízení zahájit jen z moci úřední a kdy fyzické nebo právnické osoby mohou dát k zahájení takového řízení pouze podnět. Postup správního orgánu v takovýchto případech je upraven v ustanovení § 42 správního řádu, i zde zákon stanoví lhůty k vyřízení a rovněž zde se lze při jejich nedodržení domáhat přijetí opatření proti nečinnosti podle ustanovení § 80 odst. 2 a 3 správního řádu. Také pro tyto případy však platí, co bylo uvedeno již výše. Osoba, která dala podnět k zahájení řízení, se může v rámci správní ochrany proti nečinnosti domáhat jen toho, aby správní orgán ve stanovené lhůtě konal, nikoliv toho, jakým způsobem má být jeho podnět konkrétně vyřízen.“

Uvedené závěry lze plně aplikovat na skutkový stav projednávané věci. Stěžovatel podáním ze dne 5. 5. 2010 požádal žalovaného o „řádné úřední přidělení rodného čísla občana ČR“. Žalovanému bylo doručeno 10. 5. 2010. S ohledem na shora uvedené mohlo být toto podání toliko podnětem ve smyslu § 42 správního řádu, nikoliv žádostí o zahájení řízení dle § 44 správního řádu, jak se mylně stěžovatel domnívá. Žalovaný reagoval přípisem ze dne 9. 6. 2010, v němž odkázal na svá předchozí vyjádření ve věci (stěžovatel se totiž na žalovaného v téže věci obracel opakovaně již dříve) a zopakoval skutečnosti, které považoval pro posouzení žalobcovy žádosti za rozhodující. Zejména uvedl, že v informačním sytému evidence obyvatel je u stěžovatele vedeno správné rodné číslo, které mu jako jediné bylo i přiděleno, tedy rodné číslo s koncovkou 225. Rodné číslo s koncovkou 229, které jako svoje správné rodné číslo uvádí stěžovatel, mu nikdy přiděleno nebylo. Naopak bylo prokázáno, že toto rodné číslo bylo přiděleno jiné fyzické osobě již v roce 1967. Číselná podoba čísla užívaného stěžovatelem s koncovkou 229 byla vytvořena v roce 1967 nesprávným přepisem při zápisu rodného čísla do jeho rodného listu. Tím však dle žalovaného nedošlo ke změně původně přiděleného rodného čísla; záznam rodného čísla v rodném listu totiž nelze považovat za přidělení nového rodného čísla.

Žalovaný dle Nejvyššího správního soudu postupoval zasláním uvedeného přípisu stěžovateli plně v souladu s § 42 správního řádu, včetně dodržení zákonem stanovené lhůty a z tohoto důvodu nečinným nebyl. Dle citovaného ustanovení totiž je správní orgán povinen přijímat podněty, aby bylo zahájeno řízení z moci úřední. Pokud o to ten, kdo podal podnět, požádá, je správní orgán povinen sdělit mu ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy podnět obdržel, že řízení zahájil, nebo že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední, popřípadě že podnět postoupil příslušnému správnímu orgánu. Ačkoliv shora uvedený přípis žalovaného ze dne 9. 6. 2010 sice neobsahuje výslovnou formulaci, že žalovaný řízení z moci úřední nezahájí, je tento postoj žalovaného z obsahu přípisu, v němž vysvětluje stěžovateli, z jakých důvodů nepřichází v jeho případě přidělení či změna rodného čísla v úvahu, zcela zřejmý.

Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že podatelé podnětu k zahájení řízení z moci úřední se nemohou domoci zahájení řízení a následného vydání rozhodnutí ani pomocí jiných zákonných institutů než je opatření proti nečinnosti, a to z toho důvodu, že jim na základě ustanovení § 42 správního řádu ani jiného ustanovení tohoto zákona žádné takové právo nevzniká. Toto ustanovení totiž ukládá správnímu orgánu pouze povinnost podnět v zákonné lhůtě vyřídit a podatele o tom informovat, nelze z něj však dovodit právo na vyhovění podnětu a tomu odpovídající vynutitelnou povinnost správního orgánu řízení zahájit.

Je tomu tak především proto, že možnost zahájit správní řízení z moci úřední slouží prvořadě k tomu, aby ve veřejném zájmu byla určitá věc správním orgánem autoritativně vyřešena, resp. rozhodnuta a nikoliv k realizaci individuálních veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob. Není zde tedy dán legitimní zájem na tom, aby zahájení správního řízení z moci úřední bylo vynutitelné na základě pouhého podnětu, a není zde proto ani důvodu podatelům podnětu poskytovat soudní ochranu.

Za situace, kdy v dané věci žalovaný správní řízení o přidělení rodného čísla nezahájil, nemohl se stěžovatel z důvodů shora citovaných s úspěchem domáhat pochopitelně ani toho, aby soud ve správním soudnictví uložil žalovanému povinnost vydat ve věci správní rozhodnutí, neboť žádné správní řízení zahájeno nebylo. Nejvyšší správní soud opakuje, že žalobou na ochranu proti nečinnosti podle § 79 s. ř. s. se nelze úspěšně domáhat vydání rozhodnutí v případech, kdy je možno správní řízení zahájit jen z moci úřední a správní orgán při vyřízení podnětu k jeho zahájení postupoval podle § 42 správního řádu. Protože městský soud dospěl při posouzení této otázky ke stejné odpovědi, nelze jeho závěry označit jinak, než jako správné a v souladu se zákonem.

Argumenty předložené stěžovatelem v řízení o žalobě, jejichž uvedení v odůvodnění rozsudku městského soudu postrádal, neshledal Nejvyšší správní soud pro posouzení věci relevantními, nemohly tedy na shora uvedených závěrech nic změnit. Skutkový stav věci byl zjištěn řádně a úplně, žádného dalšího doplnění dokazování nebylo třeba.

Následně se Nejvyšší správní soud zabýval žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu dle § 82 násl. s. ř. s., kterou městský soud odmítl ze shora uvedených důvodů pro opožděnost.

Dle § 84 odst. 1 s. ř. s. musí být uvedená žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo. Z obsahu žaloby i z formulace žalobního petitu je zřejmé, že stěžovatel spatřoval nezákonný zásah žalovaného v tom, že žalovaný uváděl ve státem vedených registrech nesprávný a nezákonný tvar rodného čísla stěžovatele s koncovkou 225. Domáhal se mimo jiné toho, aby byl obnoven stav před provedením tohoto nezákonného zásahu.

Rozhodným se tedy jeví určení okamžiku, kdy k stěžovatelem tvrzenému nezákonnému zásahu ze strany žalovaného mělo dojít, respektive, kdy se o něm stěžovatel dozvěděl. Nejvyšší správní soud se shoduje se zjištěními a závěry městského soudu (podloženými jednak informacemi ze správního spisu, jednak informacemi získanými z úřední činnosti soudu a jednak i informacemi, které poskytl sám stěžovatel), že stěžovatel o skutečnostech, v nichž nyní spatřuje nezákonný zásah žalovaného, nepochybně věděl již v roce 2003. Nejvyšší správní soud v souvislosti s tím upozorňuje například na dopis České správy sociálního zabezpečení ze dne 26. 8. 2002, č. j. 4700/451, v němž byl stěžovatel na skutečnost, že správnou koncovku jemu přiděleného rodného čísla tvoří trojčíslí 225, již upozorněn.

Také Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel vedl ve věci správného tvaru svého rodného čísla a s tím souvisejících otázek řadu soudních sporů, které byly předmětem jeho rozhodování. Namátkou lze uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 4 Aps 4/2009 - 105, z jehož odůvodnění je zřejmé, že stěžovatel podal v této věci žalobu dne 9. 8. 2004. Již v té době si tedy skutečností, v nichž nyní spatřuje nezákonný zásah žalovaného, byl dobře vědom.

S ohledem na citované znění § 84 odst. 1 s. ř. s. není pro počátek běhu tam uvedených lhůt pro podání žaloby rozhodné, zda nezákonný zásah stále trvá, jak tvrdil stěžovatel. Podstatný je okamžik, kdy k nezákonnému zásahu došlo, respektive okamžik, kdy se o něm dotčená osoba dozvěděla. Oba tyto okamžiky byly, jak vyplývá ze shora uvedeného, v přezkoumávané věci stanoveny s takovou mírou přesnosti, která otázku včasnosti podání žaloby dovoluje posoudit zcela spolehlivě.

Za okamžik, kdy se stěžovatel o nezákonném zásahu dozvěděl, pak rozhodně nelze považovat okamžik doručení přípisu žalovaného ze dne 9. 6. 2010, kterým reagoval na podnět z 5. 5. 2010. Tímto přípisem žalovaný pouze opakovaně informoval stěžovatele o tom, že v jeho případě zákonné důvody pro přidělení rodného čísla nejsou dány. Informace v přípise obsažené jednak pro stěžovatele rozhodně nebyly novinkou, zejména se však na základě nich stěžovatel nedozvěděl o tom, v čem spatřoval nezákonný zásah, tedy o tom, že žalovaný uvádí ve státem vedených registrech tvar jeho rodného čísla s koncovkou 225. O této skutečnosti věděl již mnohem dříve, jak je uvedeno shora.

Pokud tedy v přezkoumávané věci podal stěžovatel žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného u Krajského soudu v Ostravě dne 14. 7. 2010, je nepochybné, že byla podána po uplynutí jak dvouměsíční subjektivní, tak po uplynutí dvouleté objektivní lhůty dle § 84 odst. 1 s. ř. s., jak správně zhodnotil již městský soud. Za

situace, kdy žalobu odmítl pro její opožděnost se pak pochopitelně nemusel zabývat meritem věci, tedy tím, zda žaloba byla podána důvodně či nikoliv, protože by to bylo zcela bez významu a tedy nadbytečné.

S ohledem na shora uvedené tedy kasační stížností napadený rozsudek městského soudu vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) postižen nebyl.

Nejvyšší správní soud tak neshledal žádnou z kasačních námitek důvodnou, a proto mu nezbylo, než aby kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce coby stěžovatel nedosáhl v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.). Pokud jde o žalovaného, pak ten úspěch ve věci měl, ale ze soudního spisu nevyplývá, že by mu nějaké náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 6. června 2012

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu